

[Finansministeren.]

gjorde det ærede medlem nogle bemærkninger om dem, der blev født, efter at man havde udfyldt selvangivelsen. Man har her ganske naturligt fulgt den regel, at de børn, der skal have tilskud, er dem, som efter den almindelige skattelovgivning giver rettighed til børnefradrag, idet børnetilskuddene ganske naturligt må være at ligestille med en slags børnefradrag.

Det ærede medlem talte om et erstatningsbeløb til de gamle m. v. for kødrabatkortenes bortfald. Jeg tror, det ærede medlem har glemt, hvad jeg sagde ved indledningen til debatten i dag. Jeg vedstod det tilsagn, jeg i november havde givet om, at den nuværende regering ville komme, både med børnetilskuddene og med denne ydelse til de gamle m. v. også for det kommende år; jeg kan dertil føje, at det naturligvis bliver socialministeren, der kommer med forslaget om det sidste punkt.

Laurits Pedersen: Jeg forstår udmærket, at det ærede medlem hr. Poul Møller skulle udstøde det lille hjertesuk; skønt vi er regeringspartnere, skulle det frem. Jeg har slet ikke lyst til at imødegå det i og for sig. Jeg er helt tilfreds med, hvad den højtærede finansminister sagde, nemlig, at det, som man ved sidste skattereform på dette område sigtede efter, var at finde en lighed i beskattningen af forretninger af samme størrelse, og der skal gå en vis årrække, inden man kan få et materiale, der kan belyse det fuldtud. Det er det, der til syvende og sidst er tale om, om skatten på forretninger af samme størrelse er ligelig, og det statistiske materiale, som vi dengang havde, viste i hvert fald ikke nogen skævhed her.

Det ærede medlem hr. Poul Møller opererer med 3 200 brugsforeninger, men jeg vil gerne oplyse, at der her i landet findes ca. 1 900 brugsforeninger. Jeg er derfor klar over, at man i denne tabel har regnet alle indkøbsforeninger med, foderstofforeninger, gødningsforeninger, altså foreninger, der overhovedet ikke har butikker, men hvis medlemmer i fællesskab køber deres foderstoffer, gødning o. s. v. Det er klart, at der ikke kommer nogen væsentlig indtægt frem i disse foreninger, der overhovedet ikke har butikker, men som fordeler varerne til forbrugerne med det samme. Men man kan vel ikke forlange, at det ærede medlem skal have indseende med disse foreninger, som han råt sammenligner med forretninger. Jeg vil henlede det ærede medlems opmærksomhed på dette, fordi

det bliver et skævt forhold, når man forlanger, at også disse foreninger skal give en skat af — var det 2 400 kr. årlig?

Kjeldgaard Iversen: Den højtærede finansminister sagde, at jeg kom med nogle almindelige betragtninger, men ministeren imødegik dem ikke, og jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, om der var noget forkert i disse almindelige betragtninger. Hvis der ikke er det, kunne ministeren så ikke følge min videre udredning om at gå til besparelser på de foranstaltninger, som fordyrer varerne, i stedet for at give tilskud til at købe de samme varer?

Det lod til, at den højtærede minister ikke kunne forstå, at vi fra retsforbundets side kunne spare nogen penge, men det er da rigtigt, at hvis vi ikke gennemførte en lov om børnetilskud, så sparede staten 108 mill. kr. De kan anvendes til at afskaffe hele tekstiltolden plus til en klækkelig nedsættelse af omsætningsafgiften på hele den varegruppe, som jeg nævnte, chokolade- og sukkervarer. Forøvrigt går jeg ud fra, at den højtærede minister vil kunne hjælpe mig med at finde andre områder, der måske var mere retfærdige.

Poul Møller: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen, at jeg tror, han glemmer den historiske forklaring på disse børnetilskud. Vi havde nogle rabatordninger på kød og flæsk, hvorefter vi netop gav tilskud i flæng til alle. Alle fik tilskud, uanset om det var enlige, forsørgere eller ikke-forsørgere, om de havde få eller mange børn, og vi optog det spørgsmål til drøftelse, om det virkelig kunne være rimeligt, at alle støtter alle. Vi kom da til det resultat — folketinget og landstinget —, at det måtte være rigtigere at sige: Hvis byrder er de største? Lad os betale varens pris, flæskets og kødets pris, og så give en hjælp til de mennesker, der har de største vanskeligheder i denne henseende, og det var netop dem med børn. Rabatordningerne faldt væk sidste forår, skattelettelser på 70—80 mill. kr. blev gennemført i samme åndedræt, fordi man kunne skære hjælpen bort til alle, som ikke havde hjælp behov. Det er altså et stykke politik, der har vist sig at være det rigtige: bort fra hjælpen til alle og over til dem, som har hjælpen behov. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen må erkende, at der er forskel på de mennesker, der har flere børn, og på mennesker uden børn, og at deres levestandard er vidt forskellig.